

Arrest

nr. 158 464 van 14 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam op 29 december 2009 voor het eerst het Rijk binnen en diende dezelfde dag een eerste asielaanvraag in die op 30 september 2010 werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep werd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 28 januari 2011 bij arrest nr. 61473.

1.2. Verzoeker diende veertien asielaanvragen in voor hij op 21 oktober 2014 naar Afghanistan werd gerepatrieerd.

1.3. Verzoeker werd op 9 november 2015 bij een interventie door de lokale politie van Brasschaat gearresteerd en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Hij diende op 16 november

2015 een nieuwe asielaanvraag in. Op 2 december 2015 november 2014 nam de CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Tadjiek van etnische origine te zijn. U werd in 1988 geboren in de wijk Karte Naw van Kaboel-stad maar alvorens u één jaar oud was verhuisde u met uw ouders naar Pakistan. Omdat uw ouders dachten dat de problemen in Afghanistan opgelost zouden zijn, besloten ze samen met u in februari 2009 terug te keren naar Afghanistan om er een nieuw leven op te bouwen.

Op 29 december 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van problemen naar aanleiding van uw werkzaamheden als tolk voor de beveiligingsfirma USPI (“United States Protection and Investigation”). U kreeg hierdoor problemen met de Taliban. Het CGVS nam op 1 oktober 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof werd gehecht aan uw werkzaamheden als tolk, waarop u uw terugkeervrees steunde. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 28 januari 2011.

Tussen 17 februari 2011 en 11 januari 2013 diende u tien asielaanvragen in. U keerde nooit terug naar uw land van herkomst. U verklaarde niet naar Afghanistan terug te kunnen omwille van de problemen die u reeds had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Hierdoor zouden ook uw ouders na uw vertrek bedreigd zijn geweest door uw vijanden. Ook haalde u de algemene situatie in Pakistan en in Afghanistan aan. Om deze asielaanvragen te staven, legde u een brief neer van uw vader inzake uw problemen vergezeld van een antwoord van de politie van 04/02/2010, de enveloppe waarmee deze is verstuurd en een brief van uw vader die bevestigd werd door de wijkverantwoordelijken, de imam en drie politieagenten. Deze tien opeenvolgende asielaanvragen werden telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Op 21 februari 2013 trok u naar Duitsland, dat u in mei 2013 in het kader van de Dublin-akkoorden aan België overdroeg. Uw twaalfde asielaanvraag diende u in op 6 mei 2013. Inzake uw twaalfde asielaanvraag werd een technische weigering genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat u verzaakte zich aan te melden.

Op 7 april 2014 diende u een dertiende asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde toen dat uw vijanden nog steeds naar u op zoek waren. U verklaarde ook dat uw vader enkele maanden voordien overleed, waarop uw moeder bij haar neven introk in Mazar-i-Sharif. Waaraan uw vader overleed, verklaarde u niet te weten. Het CGVS nam op 24 april 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een (meervoudige) asielaanvraag. Hiertegen heeft u geen beroep ingediend.

Op 17 oktober 2014 heeft u zich een veertiende keer vluchteling verklaard. U verbleef destijds in het gesloten centrum te Vottem. U werd op 25 september 2014 naar dit centrum overgebracht nadat u volgens het administratief verslag “onrust stookte” voor de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken. U verwees nogmaals naar de problemen die u eerder had vermeld. Omwille van uw werk voor USPI diende u de Taliban te vrezen. U verklaarde dat uw moeder in Pakistan woonde. In Afghanistan had u twee neven die u telefonisch bedreigd hadden. Zij meenden dat u christen geworden was omdat u geruime tijd in een kerk verbleven had. U verklaarde dat sommige van uw familieleden voor de Taliban of voor Hezb-i Islami werkten. Tot slot verklaarde u dat de algemene situatie in uw regio van herkomst niet goed was, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg. U legde geen nieuwe documenten neer. Op 21 oktober 2014 oordeelde het dat uw veertiende asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden. Op 21 oktober 2014 werd u naar Afghanistan gerepatriëerd.

Op 9 november 2015 werd bij een interventie door de lokale politie van Brasschaat gearresteerd en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Op 16 november 2015 diende u een vijftiende asielaanvraag in. In uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u niet in 2009 maar wel in 2006 naar Afghanistan terugkeerde. Waar u eerder beweerde dat u enkel een zus had, stelt u nu dat u ook twee broers heeft. Uw broer Sayed Massoud werkte voor een ontminingsbedrijf en werd in 2013 door Hezb-i-Islami om het leven gebracht. Uw broer Sayed Mohammad werkte sinds 2004 voor USAID in

Afghanistan en werd door de Taliban bedreigd omwille van zijn tewerkstelling. U verklaart dat u anderhalve maand na uw repatriëring naar Kabul benaderd werd door een jeugdvriend Din Mohammad met de vraag om de Taliban te vervoegen. Nadat u zijn aanbod meermaals afsloeg, schoot hij u in februari 2015 in uw been. In december 2014 had u ook een brief van de Taliban ontvangen. Daarnaast meldt u eveneens problemen met uw verwanten in Surobi. Geïnspireerd door eigendomsconflicten zouden uw verwanten, die banden hebben met rebellengroeperingen, u en uw familieleden ervan beschuldigd hebben te spioneren voor de buitenlanders omwille van de tewerkstelling van Sayed Mohammad en omwille van uw verblijf in Europa. Deze beschuldigingen werden door uw verwanten gemeld bij de Taliban, zo vernam u van familieleden die u goed gezind waren. Ter staving van uw vijftiende asielaanvraag legt u volgende kopieën neer: een overzicht van de carrière van uw broer Sayed Mohammad, uw schooldiploma, de brief van de Taliban en de brief van Hezb-i-Islami waarin ze u broer Sayed Massoud vroegen zijn activiteiten voor het ontmijningsbedrijf stop te zetten. Tevens toonde u tijdens het voorafgaand gehoor tien foto's van u met vrienden in Surobi, een foto van uw moeder en uw broer bij het graf van Sayed Massoud en een foto van het graf van uw vader.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst is het van belang aan te kaarten dat u, hoewel u beweert Afghanistan in oktober 2015 te hebben verlaten uit vrees voor uw leven, na aankomst op het Belgisch grondgebied niet direct een asielaanvraag hebt ingediend. Op 9 november 2015 werd de lokale politie van Brasschaat opgeroepen omdat u amok maakte in een lokale broodjesbar. U verklaarde toen dat u twee dagen eerder in België was aangekomen. Hoewel u op 9 november door de lokale politie werd meegenomen en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas om naar Afghanistan gerepatriëerd te worden, wachtte u nog tot 16 november 2015 om een asielaanvraag in te dienen. Gevraagd waarom u wachtte met het vragen van de volgens u levensnoodzakelijke internationale bescherming komt u niet verder dan het tegenspreken van zowel uw eerdere verklaringen als het politierapport. U verklaart vervolgens dat u op 9 november 2015 aankwam en dat u de politie zelf opbelde (CGVS 30/11/2015 p.5). Dit is weinig ernstig en geen afdoende verklaring. Van u, die gezien uw voorgeschiedenis zeer vertrouwd bent met het Belgische asielsysteem, kan verwacht worden dat u zich zo snel mogelijk van de gewenste bescherming van de Belgische staat verzekert en niet minstens negen dagen wacht alvorens na arrestatie asiel aan te vragen.

Voorts moet er op gewezen worden dat u in uw huidige asielaanvraag de asielmotieven die u in uw eerste asielrelaas uiteenzette opnieuw herhaalt, met name dat u omwille van uw tewerkstelling voor USPI vervolging vreest vanwege de Taliban. Deze asielmotieven werden door het CGVS als volstrekt ongeloofwaardig beoordeeld en deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag een andere wending probeert te geven aan uw eerdere asielrelaas door te stellen dat u enkel officieus in dienst was van UPSI en dat u de buitenlanders van goederen waaronder alcohol voorzag, kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen (CGVS 30/11/2015 p.3). Deze aanpassingen, zes jaar en veertien asielaanvragen na uw eerste asielaanvraag, zijn gezien hun uiterst laattijdige aard niet meer dan een poging de weigeringsgronden van het CGVS en de RvV tegemoet te komen en alsnog een vervolgingsgrond aan uw 'teruggeschroefde' tewerkstelling te koppelen. Deze bewering kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast brengt u in uw huidige asielaanvragen enkele nieuwe asielmotieven aan. Zo beweert u nu dat uw twee broers heeft, die omwille van hun tewerkstelling problemen hebben met rebellenbewegingen. Sayed Massoud zou bedreigd en om het leven zijn gebracht door Hezb-i-Islami omwille van zijn tewerkstelling bij een ontmijningsorganisatie, terwijl Sayed Mohammad reeds jarenlang door de Taliban bedreigd wordt omwille van zijn werk voor USAID (CGVS 30/11/2015 p.2). Dat u nu beweert dat u twee broers heeft wiens tewerkstelling uw familie problemen opleverden met de Taliban en Hezb-i-Islami is uiterst merkwaardig. Doorheen uw eerste veertien asielaanvragen hield u immers

telkens vol enkel een zus te hebben (CGVS 26/10/2010 p.5). Dat u plots beweert twee broers te hebben die bovendien nog eens werkzaamheden zouden hebben die voor hen en hun familie mogelijks een nood aan bescherming zouden rechtvaardigen, is dan ook bijzonder ongeloofwaardig. Uw bewering dat u uw broers jarenlang onvermeld liet, bevreemdt des te meer daar u nu beweert dat de werkelijke aanleiding van uw eerste vlucht naar België problemen betrof die voortvloeiden uit de tewerkstelling van uw broer Sayed Massoud (CGVS 30/11/2015 p.7). Op de vraag waarom u uw twee broers niet eerder vermeldde, antwoordt u dat uw tante u aanraadde om hun bestaan te verhullen zodat u uw moeder (gezien het overlijden van uw vader) gemakkelijker kon laten overkomen met gezinshereniging (CGVS 30/11/2015 p.3,7). Deze argumentatie gaat niet op. Bij uw aankomst in 2009 verklaarde u immers dat uw vader nog in leven was. Zijn overlijden werd door u pas gemeld in uw twaalfde asielaanvraag. Hoewel u hierop gewezen werd houdt u vast aan uw verklaringen en voegt u er nog aan toe dat u gezien uw jonge leeftijd misleid werd door anderen (CGVS 30/11/2015 p.3). Aangezien u ten tijden van uw eerste asielaanvraag 21 jaar oud was houdt uw vergoelijking dat u de maturiteit miste om naar eigen inzicht de voorgehouden echte asielmotieven te verklaren geen stand. Dat u opeens na vijf jaar opeens met twee broers komt aanzetten om meteen daarna problemen met de Taliban en Hezb-i-Islami aan hun personen te verbinden, is allerminst aannemelijk.

Bovendien blijkt uw kennis van de problemen van Sayed Mohammad die u in 2009 Afghanistan zouden hebben doen ontvluchten uitermate beperkt. Gevraagd om de problemen van uw broer voor uw eerste vlucht uiteen te zetten, werpt u eerst een reeks vergoelijken en algemeenheden op. U vertelt dat alle personen die werken met de buitenlanders op problemen met de Taliban stuiten en dat uw broer het beter kan uiteenzetten (CGVS 30/11/2015 p.7). Nadat er herhaaldelijk aangedrongen wordt om specifiek de problemen die uw broer voor 2009 ondervond uit te leggen, komt u niet verder dan de zeer algemene uitspraak dat hij telefonisch en schriftelijk bedreigd werd (CGVS 30/11/2015 p.7). Deze vaststelling schaadt verder uw geloofwaardigheid.

Niet alleen moet er vastgesteld worden dat uw verklaring twee broers te hebben volstrekt tegenstrijdig is aan wat u veertien asielaanvragen lang verklaarde, ook moet er op gewezen worden dat u het bestaan van uw broers allerminst staaft. Over uw broers legt u enkel een curriculum vitae, een brief van Hezb-i-Islami en een foto neer. Het curriculum vitae kan door eenieder op de computer opgemaakt zijn en vormt als dusdanig geen objectief bewijsstuk. Van de brief van Hezb-i-Islami brengt u enkel een kopie aan waardoor de authenticiteit niet nagegaan kan worden (CGVS 30/11/2015 p.2). Uw bewering dat de brief aan uw broer gericht is, kan nergens uit het stuk opgemaakt worden. De brief is enkel gericht aan de verantwoordelijke van het ontmiijningsbedrijf zonder dat er namen in genoemd worden (CGVS 30/11/2015 p.10). De foto mist eveneens bewijskracht. Ze toont twee personen bij een graf met opschrift Sayed Massoud Sadaat. De twee personen zijn uw moeder en uw broer en het graf herbergt uw overleden broer, zo beweert u (CGVS 30/11/2015 p.8). Nergens kan uit afgeleid worden dat de personen daadwerkelijk uw familieleden zijn of dat de overledene werkelijk uw broer is. Op basis van bovenstaande bevindingen moet er besloten worden dat u het bestaan van uw broers allerminst aantoonst.

Verweven met het bestaan en in het bijzonder met de tewerkstellingen van uw verklaarde broers verklaart u dat u en uw familieleden in Afghanistan problemen kende met verwanten die aan rebellengroeperingen verbonden zijn. U beweert dat uw verwanten u en uw familieleden beschuldigden van spionage voor de buitenlanders omdat u vijf jaar in België verbleef en omdat uw broer Sayed Mohammad jarenlang voor de buitenlanders werkte (CGVS 30/11/2015 p.3). Uw verwanten zouden de Taliban op de hoogte hebben gebracht van hun beschuldiging om bij de Taliban in een goed daglicht te komen te staan, zo stelt u. Doorheen uw gehoor haalt u twee groepen verwanten aan met banden met rebellengroepen en door wiens toedoen u vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan, met name uw familieleden in Surobi en de broers Ajmal en Emal Wardak (CGVS 30/11/2015 p.3,4). Zo verklaart u in uw huidige asielaanvraag dat jullie afkomstig zijn van het district Surobi. In dit district wonen nog verschillende van uw verwanten, met connecties bij de Taliban en die uw familie met de buitenlanders associëren, zo zegt u. Toen u in het kader van een erfeniskwestie Surobi wilde bezoeken werd u door u gunstig gezinde familieleden gemeld dat u aldaar een ernstig gevaar voor uw leven loopt omwille van de Taliban (CGVS 30/11/2015 p.5,11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat uw kennis over uw afkomst uit Surobi en over uw vijandig gezinde familieleden uiterst pover is. Vooreerst is het van belang op te merken dat u in uw vijftiende asielaanvraag uw herkomst voor het eerst in het district Surobi situeert. In uw eerdere asielaanvragen kwam dit district zelfs nooit ter sprake. Hoewel u in Surobi uw dorp van origine situeert, is de naam van dit dorp u overigens volstrekt onbekend (CGVS 30/11/2015 p.3,4). Waar de aanzienlijke gronden van uw vader liggen waarvoor u naar Surobi wilde gaan, weet u al evenmin (CGVS 30/11/2015 p.4). Het verbaast ook sterk dat u het district Surobi aanduidt als het district

waar uw familie uit afkomstig is en waar uw familieleden wonen, daar Surobi een district is dat enkel door Pashtounen en Pashai bewoond wordt terwijl jullie Tadzjiekken zijn. Als u hierop gewezen wordt, komt u compleet uit de lucht gevallen (CGVS 30/11/2015 p.4,8,9; CGVS 26/10/2010 p.4,5). Waar de door u gevreesde familieleden in Surobi wonen, weet u evenmin (CGVS 30/11/2015 p.12). Zelfs de namen van deze bewuste familieleden zijn u onbekend en ook over hun banden met rebellengroeperingen kan u zich niet uitspreken (CGVS 30/11/2015 p.11,12). Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw herkomst uit Surobi, uw familieleden aldaar en de aangehaalde vrees voor deze verwanten geheel onderuit.

Daarenboven gaf u in Afghanistan allerminst gevolg aan de vrees op vervolging die u in uw huidige asielaanvraag uiteenzet. Nadat u ingelicht werd dat uw leven in Surobi ernstig gevaar liep, zag u af van uw geplande reis naar Surobi. Enkele maanden later gaat u evenwel op toeristische uitstap naar Surobi met enkele vrienden. Van deze uitstap legt u enkele foto's neer (CGVS 30/11/2015 p.8). Het valt niet te begrijpen dat u een ernstige vrees voor uw leven door de Taliban en uw verwanten in Surobi voorhoudt maar tegelijkertijd (na over het gevaar te zijn ingelicht) een toeristische uitstap naar dit district maakt (CGVS 30/11/2015 p.11,12). Uw verklaring dat u aan de grens van Surobi bleef en niet in de gebieden waar u verwanten verblijven, kan niet overtuigen daar zoals hierboven aangehaald u niet blijkt te weten waar uw verwanten dan wel precies verblijven. Bovendien verklaart u ook dat u in functie van uw autohandel meermaals Surobi doorkruiste om naar Jalalabad en Torkham te gaan. Dat u het risico dat u nam wegwuift door te stellen dat u toch moet werken, is weinig ernstig (CGVS 30/11/2015 p.12). Dat u uw huidige asielaanvraag steunt op uw vrees voor uw familieleden en de Taliban in Surobi zonder dat u uw gedrag in Afghanistan aan deze vrees aanpaste, is allerminst aannemelijk en roept eens te meer ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Naast uw verwanten in Surobi wijst u ook uw neven Ajmal en Emal Wardak aan als de gevreesde familieleden met banden met rebellengroeperingen. Over deze broers laat u echter meerdere tegenstrijdigheden optekenen. In uw veertiende asielaanvraag bracht u eveneens Ajmal Wardak ter sprake en meldde u eveneens dat u van hem vervolging vreesde. De verklaringen die u destijds aflegde, zijn u nu echter grotendeels ontglipt. U vertelde toen dat uw neven lid van Hezb-i-Islami waren (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 1.2). Als u nu gevraagd wordt of uw neven lid zijn van een bepaalde partij of groepering antwoordt u dat u het niet weet (CGVS 30/11/2015 p.12). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelt u dat u enkel zei dat hun vader tot de taliban behoorde en stelt u dat Hezb-i-Islami en de Taliban hetzelfde is. Als u gevraagd wordt uw uitspraak te verduidelijken besluit u dat het aparte partijen zijn, dat mensen zeggen dat ze hetzelfde zijn maar dat u het eigenlijk niet weet, dat u er geen kennis over heeft en er niet over wilt nadenken (CGVS 30/11/2015 p.12,13). U, die stelt dat u en uw familieleden in Afghanistan vervolging kenden en riskeren van rebellengroeperingen, zou zich wel degelijk mogen interesseren in deze partijen. Verder kan u ook over uw relatie met Ajmal Wardak geen eensluidende verklaringen afleggen. Zo beweert u nu dat u geen problemen had met Ajmal en dat u op enkele plechtige gelegenheden na ook geen contact met hem had (CGVS 30/11/2015 p.6). In uw veertiende asielaanvraag had u echter verklaard dat u geen goede relatie had met Ajmal en dat hij u tot tweemaal toe arresteerde (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 4.2). Uw verklaringen wijken dermate van elkaar af dat het geloof in het opgehangen beeld van Ajmal Wardak sterk geschaad wordt. Gewezen op uw eerdere verklaringen verklaart u opeens dat u wel door toedoen van Ajmal Wardak gearresteerd werd (CGVS 30/11/2015 p.6). Deze post factum verklaring kan allerminst overtuigen. Bovenstaande bevindingen laten evenmin toe geloof te hechten aan uw vrees voor uw neven Ajmal en Emal Wardak.

Tenslotte brengt u in uw huidig asielverzoek eveneens ter sprake dat leden van de Taliban u trachtten te rekruteren. Zo beweert u dat Din Mohammad, een jeugdvriend van u, u herhaaldelijk aanmoedigde om de taliban te vervoegen en met hem naar Logar te gaan. Om deze jeugdvriend in uw leven in te lassen dient u evenwel opnieuw uw vroegere verklaringen aan te passen. In uw voorafgaande asielaanvragen verklaarde u immers steeds dat u met uw familie naar Pakistan vluchtte omwille van de slechte veiligheidssituatie in Kabul. In februari 2009 achtten uw ouders de veiligheidssituatie in Kabul voldoende veilig om naar Afghanistan terug te keren, zo verklaarde u destijds. Gedurende uw verblijf in Pakistan keerde u slechts tweemaal naar Kabul terug, zo zei u (CGVS 26/10/2010 p.3,4). In uw huidige asielaanvraag stelt u evenwel dat u telkens tijdens de schoolvakanties vanuit Pakistan naar Kabul terugkeerde alwaar u in Shahre Naw aan uw vriendschap met Din Mohammad bouwde. Ook beweert u nu dat u niet in 2009 maar in 2006 naar Kabul terugkeerde, waarna u opnieuw met Din Mohammad in contact kwam (CGVS 30/11/2015 p.3). Dat u uw verklaringen opnieuw aanpast om de plausibiliteit van een nieuw asielmotief te vergroten, is geenszins aannemelijk temeer aangezien uw terugkeer vanuit Pakistan tijdens de schoolvakanties volledig tegenstrijdig is aan de reden van jullie verhuis naar

Pakistan, met name de slechte veiligheidssituatie in Kabul. Voorts blijkt ook uw kennis van Din Mohammad eerder pover. Zo weet u niet van waar in Logar uw jeugdvriend afkomstig is en is ook de naam van zijn vader u onbekend (CGVS 30/11/2015 p.9,11). Tevens is het ook veelbetekenend dat u een van de belangrijkste gebeurtenissen in uw relaas volledig vergeet als uw wedervaren met Din Mohammad overlopen wordt. In het relaas dat u verhaalt, vermeldt u helemaal niet dat Din Mohammad zich als lid van de taliban uitte en u expliciet vroeg de Taliban te vervoegen gezien uw repatriëring naar Afghanistan (CGVS 30/11/2015 p.8,9,10). Slechts als u op uw eerdere verklaring gewezen wordt, bouwt u snel dit gesprek in uw asielaanvraag in (CGVS 30/11/2015 p.2,10). Dat u een van de belangrijkste gebeurtenissen zomaar vergeet, komt allerm minst doorleefd over en ondermijnt sterk het geloof in uw wedervaren met Din Mohammad. De elementen die u aanbrengt om de rekruteringspogingen van de taliban te staven, kunnen ook om andere redenen niet overtuigen. Zo is de brief van de taliban niet meer dan een kopie en wordt er in de brief op geen enkele wijze naar u gerefereerd. Dat dit een brief is waarmee de taliban u trachtte te rekruteren, kan nergens uit opgemaakt worden (CGVS 30/11/2015 p.2). Het gegeven dat u effectief een litteken aan uw been heeft, kan uw verklaringen evenmin ondersteunen. De vaststelling dat u een litteken heeft, laat niet toe besluiten te trekken over de omstandigheden waarin u deze verwonding opliep.

Naast de hierboven besproken stukken legt u nog een foto van het graf van uw vader en een van uw schooldiploma's behaald in Islamabad neer (CGVS 30/11/2015 p.6,8). Deze stukken voegen niets toe aan uw asielaanvraag.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvrager ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvrager en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het nonrefoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de procedure

2.1. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.2. In de mate dat verzoekende partij ter terechtzitting suggereert dat de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad uit dit artikel niet afleiden dat een asielaanvraag ingediend na een repatriëring naar het land van herkomst als een eerste asielaanvraag moet worden aanzien of met andere woorden, dat de volgende asielaanvraag na een repatriëring geen meervoudige asielaanvraag zou kunnen zijn. Deze interpretatie is tevens conform artikel 2, q) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) waarin „volgend verzoek”: wordt gedefinieerd als “een later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is

genomen, met inbegrip van de gevallen waarin de verzoeker zijn verzoek expliciet heeft ingetrokken en de gevallen waarin de beslissingsautoriteit een verzoek heeft afgewezen na de impliciete intrekking ervan overeenkomstig artikel 28, lid 1.”

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag ten gronde werd onderzocht. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken en op verzoekers verklaring tijdens het CGVS-verhoor. De bestreden beslissing is omstandig uitgewerkt op alle punten van verzoekers asielmotieven nu deze motieven verschillen van zijn veertien eerdere asielaanvragen. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.2. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van *“artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending artikel 3 van het EVRM junto schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”*.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting en stelt dat hij *“werkte met de buitenlandse troepen en het is een algemeen bekend feit dat dergelijke mensen en hun familieleden door de taliban vervolgd worden. Niet alleen verzoeker maar ook zijn broers werkten voor buitenlanders”*. Hij verwijst ter staving naar de nieuwe Guidelines van UNHCR *“A. Potential Risk Profiles”* <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>;

Voorts stelt verzoekende partij dat hij slachtoffer werd van directe vervolging omdat hij weigerde om gedwongen gerekruteerd te worden door een van zijn jeugdvrienden en meent dat de schotwonde in zijn been EN de landeninformatie over de gedwongen rekruteringen dit staven (UNHCR guidelines: Men and Boys of Fighting Age <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>).

“Verzoeker meent dat hij omwille van diverse redenen, onder andere eigendomsbetwisting, in negatieve aandacht van Taliban gekomen is” en verwijzend naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: *tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de tijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen”*. Verzoeker

besluit dat *“Men hoeft geen psychologe en psychiater te zien om te beseffen dat verzoeker enorm getraumatiseerd is door wat hij in zijn leven meegemaakt heeft.*

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen”.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Hij stelt: *“Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij 7 dagen zou gewacht hebben alvorens asiel aan te vragen. Verzoeker meent dat hij volgens de Belgische wetgeving 8 dagen tijd heeft om asiel aan te vragen. Verweerster is helemaal niet op de hoogte van de praktijken van de DVZ over de registratie van asielaanvragen. Er zijn asielzoekers die 3 weken wachten op de registraties van hun asielaanvragen maar niet slagen om binnen de DVZ te gaan. Verweerster hecht geen geloof aan tewerkstelling van de broers van verzoeker bij de buitenlanders omdat hij over het bestaan van deze broers geen woord gerept heeft bij zijn eerdere asielaanvragen. Verzoeker heeft toen niet de waarheid verteld maar hij wil nu aan de hand van bewijzen aantonen dat zijn leven in gevaar is. Men mag van verweerster in redelijkheid verwachten dat ze deze elementen op een zorgvuldig wijze onderzoekt en niet zomaar naar de eerdere verklaringen van verzoeker verwijst.*

De uitleg van verzoeker dat hij aangeraden was door haar tante om het bestaan van zijn broers te verhullen moet als een “verschoningsgrond” gezien worden. Verzoeker is nu volwassen genoeg om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad en daarom heeft hij deze keer toegegeven dat hij toen de waarheid niet verteld heeft. Verweerster stelt dat verzoeker toen 21 jaar oud was en rijp genoeg om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Verweerster is gelukkig nooit een asielzoeker geweest en juist daarom is het zeer moeilijk voor haar om begrijpen hoe kwetsbaar een asielzoeker is bij zijn aankomst in België. De raadsman van verzoeker stelt dagelijks vast dat zeer wijze en volwassene mensen beïnvloed worden door de verkeerder adviezen van de medereizigers en mensensmokkelaars. Eens dat men liegt wordt hij dan slaaf van deze leugens en het is bijna onmogelijk om dit dan nog toe te geven. Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker niet veel wist over de problemen die zijn broer ondervond in Afghanistan. Verzoeker heeft zowel op een objectieve wijze als subjectief uitgelegd welke problemen zijn broer ondervonden heeft in Afghanistan. Verzoekers broer werd telefonisch en schriftelijk bedreigd. Verzoeker laat het aan uw Raad om te oordelen of dit een algemene uitspraak is, zoals verweerster dit verwoordt. Verweerster stelt ten onrechte geen geloof aan de foto bij de graaf van de verzoekers broer. De naam Sayed Massoud Sadaat is een bewijs dat dit over de broer van verzoeker gaat. Verweerster stelt dat de kennis van verzoeker over zijn afkomst uit Surobi en over zijn vijandig gezinde familieleden uiterst pover is. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoeker een grote deel van zijn leven in Pakistan en België gewoond heeft. Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met verblijf van verzoeker in een kerk in Brussel. Verzoeker heeft deelgenomen in de actie van Afghanen in de kerk te Brussel. De beelden van deze actie zijn ruim verspreid via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische zendingen. Bij eventuele terugkeer loopt hij het risico om als een afvallige persoon gezien te worden. Hij zal het risico lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en Taliban vervolgd te worden. In de laatste beslissingen van verweerster leest men dat deze actie van Afghanen volgens het strafrecht en Sharia niet strafbaar is”.

Verzoeker stelt dat verwerende partij voorbijgaat aan het Islamitische recht of het gewoonterecht zodat het *“juridisch onzeker in welk mate het Sharia - strafrecht van kracht is”.*

Ten slotte meent verzoeker dat verweerster artikel 3 EVRM schendt door het terugsturen van verzoeker naar een land zoals Afghanistan. Hij wijst vervolgens nog op enkele persartikels van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging en het arrest HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, <http://curia.europa.eu>.

3.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 28 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging*

en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

3.5. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.6. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zoals verklaard tijdens zijn veertien vorige asielaanvragen, opnieuw stelt dat hij de Taliban vreest. In het arrest van de Raad van 28 januari 2011, nr. 55193 werd de vrees op dit punt ongegrond geacht. Verzoeker geeft bij zijn huidige asielaanvraag wel toe dat hij inderdaad gelogen had op dit punt en dus aanhoudend leugenachtige motieven voorhiel bij zijn veertien eerdere asielaanvragen over zijn werk als tolk voor de USPI. Hij verklaart nog steeds dat hij tot 2009 in Pakistan studeerde en hij toen naar Afghanistan terugkeerde om later in hetzelfde jaar, naar België te komen. Hieruit kan niet blijken dat verzoeker voor zijn eerste komst naar België in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten of van de Taliban. Immers verzoekers ouders hebben Afghanistan verlaten toen verzoekende partij amper een jaar was en hij heeft na zijn studies slechts kort voor het eerst als volwassene in Afghanistan gewoond. Verzoeker stelt thans dat hij wel nog steeds de Taliban vreest maar omwille van het feit dat ze zijn medewerking opeisen.

3.6.1. Verzoeker beweert bij huidige asielaanvraag tevens dat zijn familie niet in 2009 maar wel in 2006 naar Afghanistan terugkeerde. Hij verklaart thans dat hij naast een zus ook twee broers had waarvan Sayed Massoud in een ontmijningsbedrijf werkte en in 2013 om het leven kwam beweerdelijk door Hezb-i-Islami. Verzoeker zou in 2009 Afghanistan verlaten hebben omdat zijn familie problemen had met de Taliban omwille van zijn broer Sayed Mohammad die bedreigd werd door de Taliban omdat hij vanaf 2004 voor USAID werkte. Verzoeker stelt ook dat hij anderhalve maand na zijn repatriëring uit België naar Kabul benaderd werd door een jeugdvriend Din Mohammad met de vraag om de Taliban te vervoegen. Verzoeker zou deze persoon ontmoet hebben tijdens zijn familiebezoeken aan Afghanistan tussen 2006 en 2009. Verzoeker kreeg problemen omdat hij de eis van samenwerking met de Taliban steeds opnieuw afsloeg en deze vriend schoot hem in februari 2015 in het been. Verzoeker zou in december 2014 ook een brief van de Taliban ontvangen hebben.

3.6.2. Voorts verklaart verzoeker nog familiale problemen over erfenissen in het bijzonder omwille van eigendomsconflicten. Zijn verwanten in Surobi, die banden hebben met rebelligroeperingen, beschuldigen verzoekers familieleden ervan te spioneren voor de buitenlanders gezien de tewerkstelling van Sayed Mohammad en verzoekers verblijf in Europa. Deze beschuldigingen zouden gemeld zijn aan de Taliban.

3.6.3. Ter staving van verzoekers huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende fotokopieën neer: het overzicht van de carrière van de broer Sayed Mohammad, verzoekers schooldiploma, de brief van de Taliban en de brief van Hezb-i-Islami waarin gevraagd werd aan de broer Sayed Massoud zijn activiteiten voor het ontmijningsbedrijf stop te zetten. Verzoeker toonde voorafgaand aan het CGVS-verhoor tien foto's van hem met vrienden in Surobi, een foto van zijn moeder en zijn broer bij het graf van Sayed Massoud en een foto van het graf van zijn vader.

3.7. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekende partij het tijdstip van zijn terugkeer naar België na zijn repatriëring op 14 oktober 2014, niet documenteert. Hij werd opgepakt op 9 november 2015 bij een controle door de politie en overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem te repatriëren. Er is aldus geen enkele zekerheid over verzoekers aankomst in België en hoe lang hij inderdaad gewacht heeft om asiel aan te vragen. Het is enkel onwaarschijnlijk dat verzoekende partij de dag van zijn aankomst in België meteen wordt gecontroleerd door de politie, wat verzoeker ook niet beweert. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet de bedoeling had meteen asiel aan te vragen. Waar verzoekende partij wijst op de lange wachtrijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan niet ingezien worden waarom dit verzoekende partij kan verhinderen zich aan te bieden tot hij aan de beurt

komt. Verzoeker heeft aldus verzuimd diligent op te treden waardoor zijn dringende nood aan bescherming sterk gerelativeerd moet worden.

3.8. Voorts dient te worden gesteld dat verzoekende partij talrijke nieuwe elementen aanbrengt die zich niet hebben voorgedaan na de afhandeling van zijn veertiende asielaanvraag maar sommige reeds voor zijn eerste komst naar België. Verzoeker stelt zelf dat hij onder meer Afghanistan verliet omdat zijn broer voor USAID werkte. Verzoeker toont dit niet aan met originele documenten. Hoe dan ook verzoeker heeft nooit voor buitenlandse troepen gewerkt zodat hij evenmin een dergelijk profiel kan voorhouden. Bovendien indien verzoekers broer inderdaad 11 jaar voor USAID heeft gewerkt dan heeft verzoeker het zelfs niet nodig gevonden om dit gedurende zijn 14 eerdere asielaanvragen te melden. Noch heeft verzoekende partij zijn broers vermeld. De bestreden beslissing stelt terecht *“Uw bewering dat u uw broers jarenlang onvermeld liet, bevreemdt des te meer daar u nu beweert dat de werkelijke aanleiding van uw eerste vlucht naar België problemen betrof die voortvloeiden uit de tewerkstelling van uw broer Sayed Massoud (CGVS 30/11/2015 p.7). Op de vraag waarom u uw twee broers niet eerder vermeldde, antwoordt u dat uw tante u aanraadde om hun bestaan te verhullen zodat u uw moeder (gezien het overlijden van uw vader) gemakkelijker kon laten overkomen met gezinshereniging (CGVS 30/11/2015 p.3,7). Deze argumentatie gaat niet op. Bij uw aankomst in 2009 verklaarde u immers dat uw vader nog in leven was. Zijn overlijden werd door u pas gemeld in uw twaalfde asielaanvraag. Hoewel u hierop gewezen werd houdt u vast aan uw verklaringen en voegt u er nog aan toe dat u gezien uw jonge leeftijd misleid werd door anderen (CGVS 30/11/2015 p.3). Aangezien u ten tijden van uw eerste asielaanvraag 21 jaar oud was houdt uw vergoelijking dat u de maturiteit miste om naar eigen inzicht de voorgehouden echte asielmotieven te verklaren geen stand. Dat u opeens na vijf jaar opeens met twee broers komt aanzetten om meteen daarna problemen met de Taliban en Hezb-i-Islami aan hun personen te verbinden, is allerminst aannemelijk”*.

Verzoeker laat na pertinente elementen aan te brengen die dit kunnen weerleggen. Hij beperkt zich tot het stellen dat hij bij zijn binnenkomst 21 jaar oud was en nog niet *“rijp genoeg [was] om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad”*. Verzoekende partij echter was reeds 26 jaar bij zijn veertiende asielaanvraag en had intussen ruim - minstens 13 keer - de ervaring en mogelijkheid gehad om dit recht te zetten zelfs aan de hand van gedegen documenten.

3.9. Ook thans is verzoekende partij niet bij machte een coherent relaas te brengen over deze broers zodat niet kan overtuigen dat zij de aanleiding waren van verzoekers vertrek uit Afghanistan in 2009. Immers indien de familie vervolgd werd omwille van het werk van deze broers dan komt het redelijk voor te veronderstellen dat de broers en hun gezin in de eerste plaats werden gevisieerd en niet verzoekende partij die nooit in Afghanistan heeft gewoond voor het beëindigen van zijn studies in Pakistan in 2009 en dan nog slechts voor enkele maanden.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“Bovendien blijkt uw kennis van de problemen van Sayed Mohammad die u in 2009 Afghanistan zouden hebben doen ontvluchten uitermate beperkt. Gevraagd om de problemen van uw broer voor uw eerste vlucht uiteen te zetten, werpt u eerst een reeks vergoelijken en algemeenheden op. U vertelt dat alle personen die werken met de buitenlanders op problemen met de Taliban stuiten en dat uw broer het beter kan uiteenzetten (CGVS 30/11/2015 p.7). Nadat er herhaaldelijk aangedrongen wordt om specifiek de problemen die uw broer voor 2009 ondervond uit te leggen, komt u niet verder dan de zeer algemene uitspraak dat hij telefonisch en schriftelijk bedreigd werd (CGVS 30/11/2015 p.7). Deze vaststelling schaadt verder uw geloofwaardigheid.*

Niet alleen moet er vastgesteld worden dat uw verklaring twee broers te hebben volstrekt tegenstrijdig is aan wat u veertien asielaanvragen lang verklaarde, ook moet er op gewezen worden dat u het bestaan van uw broers allerminst staft. Over uw broers legt u enkel een curriculum vitae, een brief van Hezb-i-Islami en een foto neer. Het curriculum vitae kan door eenieder op de computer opgemaakt zijn en vormt als dusdanig geen objectief bewijsstuk. Van de brief van Hezb-i-Islami brengt u enkel een kopie aan waardoor de authenticiteit niet nagegaan kan worden (CGVS 30/11/2015 p.2). Uw bewering dat de brief aan uw broer gericht is, kan nergens uit het stuk opgemaakt worden. De brief is enkel gericht aan de verantwoordelijke van het ontmiijningsbedrijf zonder dat er namen in genoemd worden (CGVS 30/11/2015 p.10). De foto mist eveneens bewijskracht. Ze toont twee personen bij een graf met opschrift Sayed Massoud Sadaat. De twee personen zijn uw moeder en uw broer en het graf herbergt uw overleden broer, zo beweert u (CGVS 30/11/2015 p.8). Nergens kan uit afgeleid worden dat de personen daadwerkelijk uw familieleden zijn of dat de overledene werkelijk uw broer is. Op basis van bovenstaande bevindingen moet er besloten worden dat u het bestaan van uw broers allerminst aantoot.”

3.10. Wat betreft de problemen met familieleden in Afghanistan die verzoekers familie beschuldigen van spionage voor buitenlanders omwille van de tewerkstellingen van de verklaarde broers en verzoekers verblijf in het buitenland brengt verzoekende partij geen argumenten aan zodat de motieven in de bestreden beslissing staande blijven. Verzoekers bewering dat zijn verwanten uit Surobi de Taliban op de hoogte zouden gebracht hebben is louter hypothetisch en niet onderbouwd. Verzoeker erkent dat hij niet bekend is met Surobi.

Voorts zijn verzoekers familiale problemen verbonden met erfeniskwesties en eigendomsgeschillen. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker ook onbekend is met de namen van deze familieleden en met hun vermeende banden met rebellengroeperingen (CGVS 30/11/2015 p.11,12). Verzoekers eigen familie woonde immers in Kabul. Verzoeker toont niet aan hoe de Taliban van Surobi problemen kunnen geven aan verzoeker die in Kabul woont. Voorts heeft verzoeker geen toelichting waar de bestreden beslissing stelt dat Surobi bewoond wordt door Pashtounen en Pashai terwijl verzoekers familie Tadzjiek zijn. Verzoeker toont geenszins de waarachtigheid van zijn beweerde familiale problemen aan, noch problemen met de Taliban uit Surobi. Dit klemt te meer nu verzoeker beweerdelijk toch nog meerdere toeristische uitstappen naar dit district zou gemaakt hebben (CGVS 30/11/2015 p.8,11,12). Ten slotte zijn verzoekers verklaringen over zijn neven Ajmal en Emal Wardak en hun banden met rebellengroeperingen incoherent en dermate vaag dat de realiteit van deze problemen niet kan komen vast te staan. Zo is het niet aannemelijk dat verzoekers neven bij zijn veertiende asielaanvraag lid van Hezb-i-Islami waren (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 1.2) terwijl verzoeker thans niet weet of ze lid zijn van een bepaalde partij of groepering (CGVS 30/11/2015 p.12). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdige verklaringen verklaart hij dat hij onbekend is met het verschil tussen beide groepen en hij er ook niet wil over nadenken (CGVS 30/11/2015 p.12,13). Verzoeker heeft dan ook geen belangstelling voor de asielmotieven die hij zelf inroept zodat hijzelf de geloofwaardigheid ervan ondergraaft te meer de bestreden beslissing terecht stelt: *“Verder kan u ook over uw relatie met Ajmal Wardak geen eensluitende verklaringen afleggen. Zo beweert u nu dat u geen problemen had met Ajmal en dat u op enkele plechtige gelegenheden na ook geen contact met hem had (CGVS 30/11/2015 p.6). In uw veertiende asielaanvraag had u echter verklaard dat u geen goede relatie had met Ajmal en dat hij u tot tweemaal toe arresteerde (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 4.2). Uw verklaringen wijken dermate van elkaar af dat het geloof in het opgehangen beeld van Ajmal Wardak sterk geschaad wordt. Gewezen op uw eerdere verklaringen verklaart u opeens dat u wel door toedoen van Ajmal Wardak gearresteerd werd (CGVS 30/11/2015 p.6). Deze post factum verklaring kan allerminst overtuigen. Bovenstaande bevindingen laten evenmin toe geloof te hechten aan uw vrees voor uw neven Ajmal en Emal Wardak”*.

3.11. Verzoekers eigen voorgehouden problemen met de Taliban zijn evenmin overtuigend. Zo heeft hij geen rechtstreeks contact met de Taliban -die hij overigens niet kan onderscheiden van andere groeperingen- maar via een jeugdvriend. Nog daargelaten of verzoekers familie in 2004 naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn en hij als enige in Pakistan zou gebleven hebben omwille van zijn studies, dan nog kan niet worden ingezien hoe een jonge man die hij omwille van zijn verblijf in België, al vele jaren niet meer heeft gezien, na zijn repatriëring uit België hem over een aansluiting bij de Taliban zou aanspreken. Bovendien is verzoekende partij strijdig waar hij tezelfdertijd stelt dat zijn familie door de Taliban onbetrouwbaar bevonden worden omwille van de vele contacten met buitenlanders, en anderzijds zou dezelfde Taliban hem aansporen om aan te sluiten bij hun groepering. Verzoekers verklaringen zijn incoherent, inconsequent en dus ongeloofwaardig.

3.12. Ten slotte kan ook nog toegevoegd worden dat geenszins uit de verklaringen van verzoeker kan afgeleid worden dat hij problemen heeft ondervonden of zou ondervinden omwille van zijn acties in Europa waarbij hij onder meer in bepaalde kerken verbleef. Verzoekers uiteenzetting over het al dan niet toepasselijk juridisch stelsel in een land waar rechtspluralisme kenmerkend is, blijft louter theoretisch nu verzoeker deze problemen meende zelf niet te moeten aanbrengen.

3.13. Inzake de nood aan bescherming omwille van de algehele situatie in Afghanistan stelt de bestreden beslissing: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. (...).*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor

het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken".

3.14. Verzoekers verwijzing naar de moeilijkheden omwille van zijn profiel kunnen niet overtuigen nu hij niet aantoonde gedwongen gerekruteerd te zijn of gewerkt te hebben voor buitenlandse instellingen.

3.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal, en worden geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.16. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan onkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.17. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

3.18. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn vijftiende asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.19. De overige stukken, foto's en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.20. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK